

Støvler. Under en smudsig gul Straahats brede Skygge faldt et mørkt og glinsende Nakkehaar i lange Krøller ud over Frakkekraven, og fra det fedladne Ansigt hang en Guds Velsignelse af graasprængt Skæg ned over en mørk, med to Rækker Hornknapper besat Vest, der var lukket helt op til Halsen, saa intet Spor af Linned var synligt.

Mens Emanuel, som slet ikke kendte denne Mand, forundret blev staaende ved Stalddøren, steg den fremmede med Besvær ned ad Trappetrinene; og skønt det saae ud, som om hvert Trin voldte ham Smerte, humpede han med glædestraalende Ansigt hen over Gaardens spidse Brolægning og udbrod allerede paa Afstand med en pibende men gennemtrængende Stemme:

„Naar Muhamed ikke vil komme til Bjærget, kommer Bjærget til Muhamed, staar der skrevet! For at du er Emanuel, — det behøver jeg ikke at spørge dig om. Du vil sandelig ikke have let ved at lyve dig en Moder til, kære Ven. Tillykke! Tillykke!“

Med disse Ord anbragte han sin brune Stok under den venstre Arm og hilste paa Emanuel ved at gribe bægge hans Hænder og ryste dem eftertrykkeligt.

Emanuel stod ganske raadvild. Hvad i Alverden var dette for et Menneske?

„Sandt at sige, kære!“ blev den anden ved at skribe op. „Vi har længe og med Længsel ventet digovre hos os. Næsten hver eneste Morgen i den sidste Tid har Jette sagt til mig: Gud veed, om ikke Emanuel skulde komme idag. Aa, hun er nu allerede helt forliebt i dig, er Jette! Da vi hørte om jeres dejlige Møde herovre og om din Tale, kære — jeg kan ikke beskrive dig, hvor vi allesammen blev glade! Og at du nu helt har frigjort dig og fæstet dig en Brud af Folkets Midte! Ja, saadan skal det være! Saadan skal det være! . . . Men du kan tro, vi blev overraskede. Jette vilde i Begyndelsen slet ikke tro det, men bagefter blev hun saa rørt, at hun virkelig gav sig til at